

Chương 1

Sớm...

....im lặng...

....Phiên cứ nhìn cái tên người gửi tin nhắn cho mình..cứ để nguyên như vậy với lòng ngổn ngang, cái lạnh còn sót lại của sương đêm tràn về qua khung cửa sổ lùa vào người, Phiên rùng mình, tấm thân gầy guộc run run. Từng giây trôi qua, mỗi giây cứ như một mũi tên bắn vào lòng Phiên..chờ đợi...Phiên đang chờ đợi điều gì mà lòng cứ đếm từng giây, từng giây một...trôi qua..trôi qua mau nhé..giây...

Vài tia nắng khẽ nhảy nhót trên mái tóc Phiên như báo hiệu đã đến lúc, Phiên đứng dậy lấy giỏ xách và dắt xe ra đi học.....một ngày như mọi ngày hay hôm nay có khác với ngày hôm qua hay không ?- Phiên tự nhủ như vậy

Trưa..nắng chói chang, mặt trời như muốn thiêu đốt vạn vật ...mọi người ai cũng tranh thủ về nhanh mái nhà , tìm về một nơi có thể nghỉ ngơi có thể trốn cái nóng cháy da..còn Phiên thì sao, Phiên đang muốn được thiêu đốt dưới cái nắng này, muốn cháy lên , muốn nóng lên khi trong lòng Phiên đang giá lạnh. Phiên tự hỏi vì sao vậy..vì sao lúc này mình hay bất thường đến thế ? vì sao có thể lạnh lùng đến thế, vì sao mình không thể như mọi người vui vẻ ? Vì sao lại tự đóng băng chính mình ?

....Bao nhiêu câu hỏi Phiên tự đặt ra cho mình để rồi lại cười chính cái sự ngớ ngẩn này mà Phiên có hay đâu nụ cười của mình rất gượng gạo.

Phiên đã dừng lại đứng ngó nhà của mình, có lẽ đây là sự trùng lặp của thói quen tự nhiên khi chính Phiên cũng ngạc nhiên vì hầu như trên đường về Phiên không có một chút chú ý nào về đường xá chỉ có suy nghĩ và nghĩ suy... vậy mà cuối cùng cũng về đến nhà.

- Mọi nẻo đường dù xa nhưng vẫn về đến nhà _ Phiên cười khẩy...cái cười sao chứa phần chua xót.

Thay đồ, Phiên lại ngồi vào máy, những ngón tay lại nhấn lên những phím cũ vô tình hay ngẫu nhiên..trang web quen thuộc lại mở ra nhưng Phiên không vội sign in, cứ dạo bước như một người khách lạ, những tên nick lại hiện ra trong danh sách, Phiên cố không đưa mắt tìm kiếm nhưng cuối cùng Phiên không chống chọi lại được với chính mình. Không có tên người ấy trong danh sách vậy thì người ấy có online hay không hay người ấy cũng đang dạo bước và tìm kiếm như mình.

Nghĩ như vậy để an ủi nhưng rồi cùng lúc đó Phiên tức giận chính mình. Yếu đuối. Tại sao mình lại có thể như vậy ? Có chắc gì đó là suy nghĩ đúng hay là ngộ nhận và cường điệu với chính mình ? Trong Phiên lúc này như có một ngọn núi lửa đang bùng phát của sự nóng giận. Phiên thoát ra khỏi mạng. Cái màn hình desktop hôm nào Phiên cho là rất dễ thương với cảnh biển màu xanh đẹp tuyệt như vậy mà hôm nay Phiên thấy nó chán ngắt, cái màu xanh này sao u ám quá, những ngọn sóng cứ ào ào lên tung những bọt trắng xóa vào bờ cát, dường như những ngọn sóng như muốn nuốt chửng bờ cát trắng đó. Biển hôm nay không đẹp chút nào. Phiên tắt máy. Cái đôi đang còn cào trong Phiên mà mãi đến lúc này Phiên mới nhận ra...

Dùng com xong, Phiên cảm thấy mí mắt mình mún sụp xuống, nó cứ cố kéo sao cho khép lại hai con mắt trong khi bản thân Phiên thì lại tìm cách ngăn lại . Phiên chưa muốn ngủ lúc này. Biết đâu người ấy đang chờ mình, biết đâu như thế thì sao. Phiên lại lần bước đến trang web cũ và mở xem tin nhắn.

- Mình có tin nhắn - Phiên thấp thòm mở ra

Hai tin nhắn của người bạn, một tin nhắn của đứa em, người ấy không nhắn tin cho Phiên. Một thoáng thất vọng chợt đến rồi đi. Người ấy đang có mặt trên net. Phiên biết như thế nhưng rồi có mặt thì sao chứ, Phiên không sign in, cũng không gọi người ấy.....trong Phiên đang rối bời bởi những mâu thuẫn trong lòng. Nên hay không nên ..gọi... ? Phiên vẫn ko tìm được cho mình một giải pháp nào..thì thôi im lặng vậy